

PASAULES BESTSELLERS

MAEVA HARANA

*Tistas
franču
kāzas*

MAEVA HARANA

*Īstas
franču
kāzas*

MAEVE HARAN

*A Very
French
Wedding*

MAEVA HARANA

*Tistas
Francū
kāzas*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Ha 496

Copyright © Maeve Haran 2021
First published 2021 by Pan Books an imprint of
Pan Macmillan
The right of Maeve Haran to be identified as the author of
this work has been asserted by her in accordance with the
Copyright

Meivas Haranas romāna "Īstas franču kāzas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka foto © Konstantyn Batylchuk/Shutterstock.com
Vākas noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-025-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

PIRMĀ NODAĻA

– Ka tevi piķis, – Stefānija novaidējās, vērsdamās pie vīra. – Tā bija Meredita, un viņa grib braukt šurp un apmesties pie mums. Uz veselām divām nedēļām!

Deivids ziņkārīgi uzlūkoja sievu. – Meredita Hārdinga, tava bijusī skolas biedrene? Vai tad tas nav labi? Tāpēc ka, pirmkārt, mēs vadām viesu namu, un, otrkārt, man likās, ka viņa tev ir laba draudzene.

– Ir jau arī. Viena no senākajām. Bet, Deivid, visi saukā Mereditu par Austrumu ķēniņieni! Viņa ir pieradusi apmesties pieczvaigžņu viesnīcās vai pat septiņzvaigžņu viesnīcās, ja tādas ir atrodamas. Mēs viņai esam daudz par vienkāršu. Padomā pats – ideja par to, ka visi viesi ēd pie viena galda. Viņa dabūs trieku!

– Nu tad tev nāksies viņai paskaidrot, ka *chambre* pēc būtības ir paredzēta tam, lai cilvēki cits citu iepazītu, – Deivids mierīgi atbildēja. – Un kas tad padara viņu tik smalku? Tu liec viņai izklausīties pēc Kleopatras un Mao sievas vienā personā.

– Viņa strādā kaut kādā neaptverami augstā amatā finanšu sfērā. Mūždien braukā no Honkongas uz Singa-

pūru un tālāk uz Šanhaju, pelnīdama kaudzēm naudas, tādēļ es viņu tikpat kā nesatieku. Tāpēc jau ir tik lieliski, ka viņa ieradīsies te.

– Un kāds vējš viņu šurp atpūtis? – Deivids apjautājās, ieintriģēts par iespēju iepazīties ar tik žilbinošu personu, spriežot pēc apraksta.

– To es nezinu. Jādomā, ka viņa mums to pastāstīs, kad būs ieradusies.

– Un kad tas notiks?

– Parīt.

Stefānija un Deivids bija atvēruši savu viesu namu Francijā pirms desmit gadiem. Tā kā vēl bija tikai marts, sezona īsti nebija sākusies, un viņiem bija pietiekami daudz brīvu vietu.

– Vai gribi, lai es nopirktu kaut ko īpašu skārnī? – apvaicājās Deivids. – Jādomā, tu gribēsi nogalēt to nobaroto teļu?

– Noteikti. Es sameklešu savu recepšu grāmatu. Vai tu nopirki kruasānus?

– Skaidrs, ka es nopirku kruasānus, – Deivids pacietīgi atbildēja. – Galu galā mēs atklājām, ka svaigi kruasāni pieder pie fantāzijām par apmešanos Francijā un cilvēki saīgst, ja tu mēģini viņiem iesmērēt franču maizi, lai cik tā būtu garda.

Tā bija tā pati fantāzija, kas bija atvilinājusi šurp arī Stefāniju un Deividu. Šķiet, ka neviena cita zeme neatstāja uz britu prātu tikpat lielu valdzinājuma iespaidu kā Francija. Tas un viņu abu aizraušanās ar šo konkrēto ainavu dienvidrietumos ar tās dzidrajām un mirdzošajām upēm – tās bija tik tīras, ka cilvēki tajās tiešām peldējās atšķirībā no tādām pašām upēm Lielbritānijā –, un tās bagātīgo piļu piedāvājumu, ko viņu viesi varēja izpētīt

dienas laikā, nemaz nerunājot par bagātīgo aramzemi, dziļajām aizām un nebeidzamajām vīnogulāju rindām. Viņi te bija pavadījuši neskaitāmas brīvdienas un neglābjami iemīlējušies šajā vietā, tāpēc tad, kad abi nolēma beidzot riskēt un nopirkt kādu māju, ko padarīt par viesu namu, tai vajadzēja atrasties tieši šeit.

Viņi bija sameklējuši glītu *maison de maître*, pamatīgu mūra ēku, kas bija praktiskāka par kādu brūkošu pili, taču neiedomājami šarmanta. Lai to savestu kārtībā, viņi bija piesaistījuši Stīvu, vietējo namdari, kuru citi viņa tautieši bija iemīlojuši par to vien, ka viņš, šķiet, spēja kārtīgi padarīt savu darbu, nerunājot franciski. Viņam tas izdevās, pateicoties norādīšanai, žestiem un manierēm, kuras viņa piegādātāji uzskatīja par aizraujoši rosbif jeb angliskām (acīmredzot rosbifa ēšana piederēja pie visizteiktākajām britu rakstura īpašībām).

Triju gadu laikā – cenzdamies nekrist izmisumā par pieaugošo mitruma daudzumu vai piepešajiem caurumiem sienās, vai tik briesmīgi izpuvušiem grīdas dēļiem, ka Deivids teju bija izkritis tiem cauri –, viņi bija saveduši kārtībā sešas guļamistabas ar pilnīgi nepieciešamajām privātajām vannas istabām, bez kurām neviens tūrists nespēja iztikt, ierīkojuši peldbaseinu un sagatavojušies atvēršanai, jo nauda jau grasījās izsīkt.

Šāda dzīve bija piemērota viņiem abiem. Stefānijai patika gatavot, un Deivids bija vissabiedriskākais cilvēks pasaulē, labprāt uzņemdamies saimnieka lomu pie kopīgā galda, kas bija *chambre* īpašā iezīme un kur visi viesi varēja sapazīties savā starpā. Vienīgais mīnuss bija nomācošais nogurums, kas dažkārt pārņēma viņus abus no pastāvīgās iepirkšanās, ēdiena gatavošanas un gultu klāšanas.

Stefānija pabeidza klāt galdu, rindojo uz tā glītās burciņas ar pašgatavotiem ievārījumiem (vēl viens obligāts *chambre* priekšnoteikums), augļu salātus un gaļas uzko-
das.

– *Madame, s'il vous plait*, – uzsauca kāda balss no kāp-
ņu puses.

– Ak tu tētīt, – Stefānija nomurmināja, – tā atkal ir tā
beļģu ģimene. – Liela ģimene, uzvārdā Lebrēni, bija ne-
sen ieradušies, cenzdamies sabāzt guļamistabā papildu
bērnus un pastāvīgi pieprasīdami šādu vai tādu palīdzī-
bu. – Ko viņi gribēs šoreiz?

– Es iešu noskaidrot, – Deivids mierināja.

– Idejas, ko šodien darīt, – viņš paziņoja, kad bija at-
griezies pēc desmit minūtēm. – Patiesībā pilnīgi saprota-
mi. Galu galā tāpēc jau mēs te esam.

– Ko tu viņiem ieteici? – Stefānija nomurmināja. – Ce-
rams, ka apmaldīšanos alās!

– Nu, nu, Stefij. – Deivids viņai uzsmaidīja. – Es ietei-
cu dienu ilgi izbraucienam ar kādu no tām buru laivām.
Tad viņi neraisīsies tev pa kājām.

– Cerams, ka viņi pārkritīs pāri bortam un noslīks!

Deivids apjucis palūkojās uz sievu. Tas nemaz neiz-
klausījās pēc viņas.

– Un kāda velna pēc tu atļāvi viņiem ņemt līdzti to sa-
sodīto suni?! – Viņa pārkāpumu saraksts auga augumā.

Deivids jau grasījās aizvainoti atbildēt, ka patiesībā tā
bija Stefānija, kas piekritusi uzņemt suni, kad ievēroja dzi-
ļās noguruma švīkas viņai zem acīm. – Klau, – viņš no-
teica atmaigušā balsī, – iznāc ārā uz terases un palūko-
jies uz skatu.

– Nē, nu patiešām, Deivid, – viņa aizkaitināti atbildē-
ja. – Man ir pārāk daudz darba.

Viņš raižpilni uzlūkoja sievu. Pēdējā laikā viņa tā izturējās aizvien biežāk. Deivids nekad nezināja, kad dabūs bārienu. Beigu beigās Stefānija apjēdza, ka uzvedas kā īsta kaza, un sekoja vīram, slaucīdama rokas smieklīgajā Deivida dāvinātajā priekšautā, kas vēstīja "Es bučoju labāk, nekā gatavoju ēst".

Aiz viņu terases glīts zaļas un auglīgas zemes pleķītis stiepās līdz pat upei. – Skaisti, vai ne? – Deivids uzdrošinājās ieminēties.

Stefānija pasmaidīja, piepeši izskatīdamās skaista un vairākus gadus jaunāka. – Ļoti skaisti. Brīnišķīgi.

– Šī iemesla dēļ mēs šurp pārcēlāties, atceries?

– Es zinu, piedod. Man tikai uzmācas nogurums, un tad es kļūstu īgna. Piedod. – Un viņa vēl bija domājusi, ka kopīga viesu nama vadīšana nāks par labu laulībai. Stefānija centās pievērsties domām par Meredith un to, cik aušīgi viņa izturas. Patiesībā būs ārkārtīgi aizraujoši satikt agrāko laiku draudzeni pēc tik ilga laika. Šī apziņa viņai uzreiz lika sajusties labāk.

– Kāpēc tu nevarētu pierādīt, ka tas nav tukšs apgalvojums? – Deivids piepeši pasmaidīja.

– Dieva dēļ, par ko tu runā? – viņa atbildēja.

Viņš pievilka sievu sev klāt un norādīja uz viņas priekšautu ar izšūto uzrakstu.

– Tas bija tikai mulķīgs joks. – Stefānija izraisījās no viņa apskāvienu.

– Tā jau esmu sācis noprast, – Deivids piezīmēja rezignēta aizkaitinājuma pilnā tonī, kādu Stefānija agrāk nebija no viņa dzirdējusi.

*

– Labrīt, Hārdingas kundze, – stjuarte klusi noteica, piedāvādama viņai uzmundrinošu apelsīnu sulas glāzi.

Meredita izslējās un izstaipījās. Viņa bija labi gulējusi biznesa klases gultā, kā jau allaž. Gadiem ilgie pārlidojumi starp kontinentiem bija pieradinājuši viņu pie laika nobīžu sekām un parūpējušies par to, lai viņa gulētu pēc iespējas ilgāk. Tomēr viņa nelidzinājās īstenajiem profiņiem, kuri iekāpa lidmašīnā, uzlika maskas, iesprauda ausīs aizbāžņus un uzreiz izstiepās gultā, noguļot līdz pat galapunktam. Meredithai patika izbaudīt vakariņas, kas tika pasniegtas uz paplātes ar baltu lina dvielīti, ar īstiem nažiem un dakšiņām, un stikla traukiem. Jo īpaši viņai patika glāze šampanieša, kas tika piedāvāta uzreiz pēc apsēšanās krēslā, kamēr pārējie pasažieri vēl aizvien stāvēja rindā uz iekāpšanu. Viņa allaž centās paēst vakariņas un noskatīties filmu, pirms doties pie miera, un, runājot par visu to veselīga dzīvesveida propagandu bez alkohola, – mūsdienu dzīvē bija pārāk daudz tamlīdzīgu pamācību. Viņdien Mereditha pat bija nopirkusi ūdens pudeli, kas bija viņai pavēlējusi "Šodien izdari to, kas jādara".

Viņa atzvila sēdekļi, izbaudīdama svaigos augļus un domādama par gaidāmo apciemojumu. Kolēģi jutās pārsteigti, kad viņa paziņoja par piepešo divu nedēļu atvaļinājumu. Mereditha bija slavena ar to, ka darbs viņas dzīvē allaž atradās pirmajā vietā. Protams, viņai bija arī daudz citu baudījumu. Viņai patika spa nedēļas nogalēs un opera, un viņai bija daudz labu draugu, ar ko pavadīt laiku, lai arī šāda pārvietošanās starp pilsētām padarīja draudzības uzturēšanu problemātisku. Mereditha zināja, ka viņu apbrīno un no viņas mazliet baidās, taču viņa par to daudz neaizdomājās.

Tāpēc nesen Mereditha bija sajutusies nepatīkami pārsteigta, kad jaunā sieviete, par kuras mentori viņa bija

kļuvusi, izgrūda, ka Mereditha esot viņas paraugs visā, izņemot personisko dzīvi. Apjēgusi pašas pateikto, meitene uzreiz bija centusies saglabāt sava netaktiskuma sekas, taču bija jau par vēlu. Kaitējums jau bija nodarīts. "Ar manu personisko dzīvi viss ir labākajā kārtībā, paldies par apvaicāšanos!" Mereditha bija sev teikusi. Tomēr nezina kāpēc šī piezīme bija aizķērusies viņas prātā.

Un tad piepeši bija nomiris viņas tēvs. Viņi ar Meredithu allaž bija tuvi: tas bija viņš, kurš meitai apgalvoja, ka viņa var darīt jebko ar savu dzīvi, un atkārtoja to pietiekami bieži, lai viņa tam noticētu no visas tiesas. Savukārt māte bija reizē grūti izprotama un atsvešināta, un tā vien likās, ka bērns viņai kļuvis par zināmu apgrūtinājumu. Viņa acīmredzami jutās aizvainota par tēva un meitas ciešajām attiecībām. Protams, Meredithai bija žēl, kad māte nomira, taču tas nepavisam nelīdzinājās tam drausmīgajam tukšumam, kas bija parādījis pēc tam, kad viņas mīļotais tēvs bija dabūjis sirdstrieku, kamēr Mereditha atradās pasaules otrā malā. Tas bija noticis pēkšņi un negaidīti, taču visi apgalvoja, ka tā bijusi žēlsirdīga aiziešana, jo viņš bija sācis uzdot citādā ziņā. Par spīti tam tēva aiziešana bija sašūpojusi Meredithas rūpīgi sakārtoto pasauli. Viņa bija atgriezusies mājās uz bērēm, atvadījies viens pret vienu un atgriezusies darbā ar vēl lielāku sparū.

Un tomēr kaut kas bija mainījies. Viņa visu laiku domās atgriezās pie gadiem, kad viņi ar tēvu bija jutušies vislaimīgākie abi kopā. Viņam allaž patika doties izbraukumos ar nakšņošanu teltīs, un tēva iemīļotākā vieta bija Francijas dienvidrietumi, kur cilvēki uztvēra šo nodarbi ļoti nopietni. Kad Mereditha vēl bija maza, viņš bija atradis kempinga vietu, kur teltis bija stabilas un pat visnotaļ

greznas – ar savām kempinga tualetēm! Tas bija tieši Savarēnas upes krastos, un tētis pavadīja pilnas trīs dienas, lai aizvestu turp visu ģimeni, neskatoties uz taurēšanu, ko viņam veltīja niknie franču motobraucēji, un apdzīšanu pa iekšpusi uz autostrādēm, kad viņš bija turējies pie ātruma, ko savā nezināšanā uzskatīja par piemērotu. Tad viņi ieradās un iekārtojās, jo bija paņēmuši līdzī savas īpašās saliekamās gultas un spilvenus, un Mereditha metās ārā, lai palūkot, vai ir ieradušies agrāk satiktie bērni, jo tā bija vieta, kurp cilvēki atgriezās katru gadu tajā pašā laikā. Vienīgajam bērnam tā bija svētlaime, un tas nozīmēja, ka Mereditha iemācījās saprasties ar daudzu un dažādu tautību pārstāvjiem – tā bija prasme, kas kļuva ļoti noderīga viņas pieauguša cilvēka dzīvē.

Tomēr labākais brīdis no visiem bija tad, kad viņi ar tēti devās gar upmalu uz tuvējo ciematu, lai no rītiem nopirktu maizi. Ja viņi pavilka garumā, tas varēja nozīmēt veselu stundu kopā, tikai viņi abi. Tētis runāja par visām iespējām, kas gaida viņa gudro meitu, un to, ka sapņus nekad nevajagot ierobežot ar dzīves īstenību, kā to bija izdarījis viņš. Viņš sacīja Meredithai, ka līdz sestajai klasei, kad priekšā būs visi svarīgie eksāmeni, viņa varētu pāriet uz kādu ļoti labu skolu, kur skolotāji nedarīs neko citu, kā vien uzmundrinās viņu – atšķirībā no vietējās skolas, kurā meita mācījās tagad.

Dažreiz Mereditha ievēroja kādu skaistu tauriņu un apjautājās tētim par to, un viņš vienmēr zināja. Tēta zināšanas par dabu bija enciklopēdiskas. Saule svilināja meitenes muguru, un viņa smiedamās metās uz priekšu. Un, kad abi nonāca ciematā, tētis nopirka viņai gardo un kārtaino *pain au chocolat*, taisnā ceļā no maiznieka krāsns, un pačukstēja, lai viņa neko neteiktu mammai. Mamma šā vai tā mūždien pukojās, ka viņš Meredithu pārāk lutinot.

Atpakaļceļā tētis viņai stāstīja par reģionu, tā vēsturi, kariem, kas bija gājuši tam pāri, un tas padarīja šo ainavu tik īpašu. Viņi šķērsoja upīti pa mazu, šauru tiltiņu, kas šūpojās vējainā laikā, gluži kā filmā par Indianu Džonsu, un pusceļā uz kempingu viņi allaž apstājās vienā un tajā pašā vietā, no kuras pavērās brīnišķīgs skats uz pili no otras puses. Tā bija visskaistākā ēka, kādu Meredita jebkad bija redzējusi, celta no zeltainiem akmeņiem, ar četriem torniņiem, kas bērna acīs izskatījās pēc milzīgām pipardozēm. Tai pat bija savs aizsarggrāvis, kā jau pienākas ikvienai kārtīgai pilij. Meredita spēja iztēloties Salātlapiņu atpinam savus matus kādā no torņiem, vai kādu no Disneja princesēm gaidot savu princi, kurš ieradīsies viņu glābt.

"Lūk, tā ir viena īsta pils!" tētis bija teicis. "Nekādas parastās deviņpadsmitā gadsimta blēņas. Padomā vien par visu to vēsturi, kas te risinājusies. Es tev saku, kādu dienu es to tev nopirkšu, un mēs varēsim aizbēgt un pārcelties te uz dzīvi. Esmu drošs, ka tava māte būs ar mieru," viņš smaidot piebilda.

Un viņi abi smējās un šķērsoja ļodzīgo tiltiņu, kas veda uz kempingu, kur Meredita paņēra savas mantas un metās uzmeklēt draugus, lai dotos peldēties platajā, seklaļājā upē.

Un nu, pēc visiem šiem gadiem, bija noticis kas ļoti dīvains. Pirms pāris mēnešiem Meredita, lidodama uz Berlini, lai tiktos ar dažu banku pārstāvjiem, bija atvērusi lidsabiedrības piedāvāto reklāmas žurnālu. Un tur, rakstā par Franciju, viņa bija uzdūrusies viņu abu pils fotogrāfijai.

Sākumā Meredita nosprieda, ka tā ir muļķīga sagādīšanās, taču, šķirstot informāciju par apmešanās vietām

netālu no pils un ieraugot Stefānijas viesu namu, viņa saprata, ka tā ir īstā. Viņa grāsijās visu pamest un doties turp. Tas nozīmēja, ka viņa varēs kārtīgi atvadīties no tēva un vienlaikus uzzināt, kā klājas Stefānijai pēc visiem šiem gadiem.

Un te nu viņa bija.

Meredita smaidot pasniedza savu paplāti atpakaļ stjuartei un devās uz tualeti, kamēr vēl nebija pamodušies guļētāji ar maskām uz sejas un pārņēmuši to savā varā, rakņādamies pa mantām savos bezmaksas *Calvin Klein* maisiņos un aizmirsdami par to, ka eksistē arī citi cilvēki, kas varbūt atrodas ārpusē un izmisīgi vēlas tikt uz tualeti.

Ar vienu skatienu spogulī pietika, lai viņa saprastu, ka neizskatās pārāk slikti. Pelēcīgi blondajiem Helēnas Mirrenas matiem, kas sniedzās līdz pleciem, bija vajadzīga ķemme, taču āda bija tīra un veselīga. Visas tās sejas procedūras galu galā atmaksājās. Meredita uzklāja dabisko lūpu krāsu un nopūderēja seju ar *Dior* pūderi. Skaistumkopšanas blogeri varēja rakstīt, ka spīdīgas sejas ir modē, taču, pēc Mereditas domām, viņas vecuma dāmām labāk piedienējās glaimojoši matētie toņi.

Viņa izpurināja savas labi piegrieztās smilškrāsas bikses un nopētīja zīda topiņu. Meredita allaž valkāja zīda drēbes ceļojumos – zīds bija viegls un silts, un parasti viņa to papildināja ar kādu mīkstu šalli, kurā ietīties, ja kļūtu pārāk vēsi. Viņas garā kašmira jaka arī bija ideāla, reizē eleganta un ērta.

– Nu, labi, – viņa sev smaidot sacīja. – Varbūt viņi domās, ka tu esi zaudējusi visas skrūvītes strādājot, bet lai jau viņiem tiek. Piedzīvojums sākas!

Un pirmo reizi vairāku mēnešu laikā Meredita sajuta